

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 112 (619)

Неділя, 16 вересня 1962 р.

Ціна 2 коп.

Ірина Горенкова недавно закінчила Путівлівський плодоовочевий технікум. Тепер вона працює у п'ятому відділку радгоспу «Зоря» Кіровоградського району майстром плодоовочевого цеху. З приходом молодого спеціаліста справи в цеху поліпшилися, підвищилася якість виготовленої продукції. Комсомолки Валентина Глашук, Ольга Корган, Ліда Ткаченко, Зіна Кириченко змінили завдання виконують на 110 процентів.
На знімку: майстер цеху Ірина ГОРЕНКОВА (в центрі) серед молодих робітниць.
Фото В. Ковпака.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ПРИВІТ КОМБАЙНЕРУ КОЛГОСПУ «40-РІЧЧЯ ЖОВТНЯ» УСТИНІВСЬКОГО РАЙОНУ

Миколі ВАСИЛЬЧЕНКУ, який 14 вересня своїм „КХ-3“ зібрав кукурудзу на площі 14 гектарів.

МОЛОДІ КОМБАЙНЕРИ! Підвищуйте темпи робіт на збиранні качанистої.

Спільний рейд обласної редакції радіомовлення і газети „Молодий комунар“

КУКУРУДЗЯНИЙ ФРОНТ НАСТУПАЄ

ЗБИРАННЯ кукурудзи на зерно співпадає з багатьма осінніми сільськогосподарськими роботами. В Знамянському районі кукурудза посіяна на площі 15 тисяч гектарів. Тому навіть при наявній техніці в колгоспах строки збирання максимально стисли.

Окремі колгоспи району вже 11 вересня розпочали вибіркове збирання чудесниці. Перші тонни добрих качанів відправили на заготівельний пункт артілі імені Котовського (голова колгоспу т. Шеремет). А 12 вересня на кукурудзній площі тут вийшли три комбайнових агрегати. Кожен «Херсонєць» обслуговує по дві вантажних автомашини. Додатково за кожним комбайном закріплено два тракторних причепи. Така кількість транспортних засобів забезпечує безперебійну роботу агрегатів. Ось тому механізатори Микола Турта, Яків Цуркан та молодий комбайнер Володимир Березовський

щозміни збирають кукурудзу з площі по 8—10 гектарів. Нещодавно, виступаючи на районній нараді механізаторів, комбайнер В. Березовський від імені своїх товаришів заявив, що вони зберуть качанисту тільки машинами.

Повним ходом іде збирання «королеви полів» в дмитрівських колгоспах «Правда» та «Україна», в артілях імені Шевченка, імені Кірова та інших. Проте вже перші дні роботи наводять на сумні роздуми. Не в усіх господарствах району потурбувалися про забезпечення збиральних агрегатів запасними частинами. І що, насамперед, хвилює — не всюди як слід продумали матеріальне заохочення механізаторів.

В колгоспі імені Кірова за виконану норму комбайнер одержуватиме три карбованці. За кожний гектар, зібраний лонад завдання, нараховуватиметься додатково 50 копійок. А от в їхніх сусідів з колгоспу «Родина» вирішили зробити все навпаки. Відомо, що змінна норма для комбайна «Херсонєць» 3,7 гектара. Агроном же колгоспу т. Чередищенко та голова правління т. Лелека чомусь встановили свої особливі норми. Механік цього колгоспу т. Бесчасний і комбайнер т. Кучерявий скаржаться, що й кількість трудоднів за встановлену норму також занижено. Таке нарікання цілком слушне.

Слід сказати, що в переддень збирання кукурудзи механізатори не знали, на яких площах вони працюватимуть, скільки автомашин буде закріплено за їхніми агрегатами. Комбайнери стурбовані: чи не доведеться їм шодня простояти по 4—6 годин, як це нерідко траплялося на збиранні кукурудзи в молочно-воєковій стиглості кілька тижнів тому.

Не можна не обмовитися про організацію обслуговування механізаторів спеціалістами Знамянського відділення «Сільгосптехніка». Три ремонтні майстерні «Сільгосптехніка» розподілені між колгоспами району для подання практичної допомоги комбайнерам в полі. Але такий арифметичний розподіл «літучок» не виправдовує себе. Ремонтні майстерні мають недостатню кількість інструментів та необхідних запасних частин до комбайнів і тракторів. Вони вряди-годи найжджають у віддалені господарства. Тому механізатори міркують по іншому: слід в першу чергу послати ремонтні майстерні в найбільш віддалені артілі. А комбайнери, які працюють в колгоспах, розташованих поблизу ремонтних майстерень, стимуть змогу лагодити там свої машини.

Збирання кукурудзи в розпалі. Та й тепер ще не пізно поправити ті упущення, які на сьогодні мають місце в роботі механізаторів Знамянського району. І в першу чергу повинні подбати про це керівники та спеціалісти Олександрівського виробничого управління.

Рейдова бригада: **О. ПОЛІЩУК, В. САНДУЛ** — кореспонденти обласної редакції радіомовлення, **О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ** — спецкор «Молодого комунара». Знамянський район.

В ТОЙ день тут зібрався весь робітничий колектив заводу. Під склепінням просторого арматурного цеху звучать слова: «совість», «честь робітника». Це не загальні фрази, їх не приводять для красного слівця. Робітники і службовці зібрався тут, щоб обговорити статтю Героя Соціалістичної Праці Н. Г. Заглади «Дорожись честью хлібороба». Хіба не стосуються душки прославленої ланкової кожного з нас?

вів, як у першому цеху окремі робітниця, кінчаючи роботу, спішать скоріше помістися і піти додому.
— Наприклад, Ніна Шамшакова. Молода дівчина, а не хоче виконувати своїх обов'язків. Я впевнений: вона добре знає, що устаткування треба систематично змащувати, витирати, чистити. А вона цього не робить. І тому її верстат частіше ніж у інших виходить з ладу. Хіба не можемо ми запитати її — де ж твоя

Розмова про совість трудівниці

Хіба не висловила вона те, що хвилює всіх нас? Совість! Як багато вміщує в собі це коротке слово. Вона є у кожного, тільки не кожній вміє берегти її. Про це палко говорить комуніст Полікарп Денисович Корчаковський.
— Ми аж ніяк не можемо сказати, що всі трудівниці по совісті, — говорить він. — Коли один працює добре, старатися виконати і перевиконати змінне завдання, то другий до справи ставиться з холодком: аби до гудка відбути.
П. Д. Корчаковський навів деякі факти. Він розпо-

совість, Ніно? Чому не береш ти приклад з таких робітниць, як Надія Резниченко, Світлана Дружиніна? Пожвавлення, що котилось по рядах слухачів, підсилювалось. Якщо спочатку дехто без інтересу слухав виступаючих, то тепер цю байдужість, як рукою зняло. Дуже вже близькою кожному ставала розмова про совість. Деякі факти несумлінного ставлення до праці навіть обурювали. Ось ще приклад. Електрику Івану Шевченку сказали, щоб він підготував мотор до верстата. Чекають годиною, другу... Прийшли до нього і що ж бачать? Сидить Шевченко в електроцеху біля верстата і спокійнісінько ремонтує домашній утюг. А робітник простоне, робітник чекає...
Таке ж несумлінне ставлення до праці й у іншого електрика — Павла Якушка.
Робітники суворо засуди-

ли подібні факти. А слюсар т. Машира розповів про погану роботу технічного відділу при розгляді раціоналізаторських пропозицій.
— Ось вже кілька місяців, як я здав свою пропозицію. А там все щось тягнуть, затримують впровадження ідеї у виробництво.
Нарікання т. Машири підтверджують це декілька раціоналізаторів. Дійсно, технічний відділ працює л. лбо.
Ще довго говорили робітниця. Про все, що хвилює їх, про все, що наболіло. Згадали й про важку роботу підсобників, що носять вручну продукцію на другий поверх, в той час, коли можна пристосувати для цього ліфт.
— Треба поставити на чалежну висоту нашу робітничу честь, — говорить авт.матнік-наладчик Анатолій Єрков. — Всі, мабуть, читали статтю Леонова,

фрезерувальника з Ленінграда. Він звертається до робітників всієї країни, до всіх нас. Мова йде про честь робітника. Треба це більше повести боротьбу з браком, поліпшити якість продукції, щоб не страждала марка нашого заводу. Треба поліпшити виховну роботу на підприємстві.
Довгими оплесками зустріли присутні пропозицію внести всі ці пункти в постанову зборів. Розходились радісні, збуджені. То там, то тут чується схвальні вигуки.
— Дуже своєчасна ця розмова про совість, — каже слюсар Василь Лафичський. — Правильно підняла питання Надія Заглади. Для лідерів, прозульників — це грім на голову.

ТИ НЕ САМОТНЯ, КУБ О!

МАЙДАНЧИК біля входу в Кіровоградський агрегатний завод заповнений людьми. Сюди зібрався робітники і службовці, щоб приєднати свій голос до голосу протесту всіх радянських людей проти нових агресивних планів США. Подум'яють про транспаранти, прапори. Поряд з глянцевими портретами М. С. Хрущова і Фіделя Кастро. Мітинг відкриває секретар партійного комітету заводу А. М. Смитюха.

В кожному виступі звучить схвалення Заяви Радянського уряду.

— Імпериалісти США готують нову інтервенцію проти Куби, — говорить ударник комуністичної праці, токар цеху № 2 тов. Залоя. — Ми впевнені, їх наміри закінчатся провалом.

А бригадир комсомольсько-молодіжної бригади комуністичної праці ім. ХХІІ з'їзду КПРС В. Бубелло заявив:

— У нас є всі можливості, щоб приборкати будь-якого агресора. Але ми будемо працювати, працювати ще краще. І це буде наш мирний, робітничий удар по імпериалізму.

Одногослоно приймається резолюція мітингу.

КОЛИ йдеться про підготовку тваринницьких приміщень до зими, то господарі, перш за все, думають (заздалегідь) розуміється, думають) над тим, чи є достатній кількості приміщень. Якщо ж їх не вистачає, добудовують.

Саме з цих міркувань у колгоспі імені 40-річчя Жовтня Вільшанського району розпочали (звичайно, заздалегідь) будувати відгодівельний свинарник на 500 голів. Але справу вічає кінець. Якби ж сьогодні настала зима, то вона не знала б, в які двері ферми стукати. Так, немає тут ні дверей, ні вікон. Не закінчені й інші роботи. І що прикро: зараз ви тут не побачите жодного будівельника. Чому? І пояснення, і виправдання таке:

— Немає будівельних матеріалів.

От про що, виявляється, заздалегідь не потурбувалися керівники артілі. На жаль, зима на цю причину не може зважити.

СУТТЄВІ ЗАПИТАННЯ

На околиці Вільшанки можна побачити ще й таку картину: стоять два обшарпані, скосбочені свинарники. До ремонту їх ще не приступали.
— Що, в цих фермах не зимуватимуть свині? — запитав я у голови колгоспу Ф. М. Анашкіна.
— Чому ж, зимуватимуть. Укріємо приміщення соломою, і якось дотягнуть до весни.

Невиправдано оптимістично дивиться Федір Михайлович на підготовку ферм до зими. Говорить він про це так, ніби надворі тільки весна і часу попереду, хоч відбавляй.

У колгоспі багато добротних, недавно збудованих ферм, які, звичайно, не потребують якогось значного ремонту. Та немало нарікань від тваринників довелось вислухати зоотехніку артілі В. Єриненку, який разом зі мною оглядав у

цей день тваринницькі приміщення. Майже на кожній фермі невідремонтовані, неутеплені двері, повнибавні вікна. Запитання, з яким зверталися тваринники до

А У ВАС ФЕРМИ ГОТОВІ ДО ЗИМИ?

зоотехніка, насторожують: «Позитикають оті щілини в цьому році, чи знову зимуватимемо в холоді?» Йдеться, очевидно, про традицію, яка не робить честі керівникам артілі.
Були й більш істотні зауваження.
— Все доводиться робити вручну. Ніякої тоб механізації, — нарікає свинарка А. Кормалюк. — Планували в цьому році прокласти водопровід та, видно, поте-

че по ньому вода на нашу ферму тоді, коли рак свисне. Тут треба вести деяку ясність. Не тільки планувані, а й проклали водопровід. Та коли це робили, невідомо, що думали. Труби, які використали, виявилися непридатними, малого діаметру. Довелось починати роботу спочатку.
— Тепер до зими не встигнемо закрити водопровід, — говорить В. Єриненко.

Оце так порадував свинарок!

У доярок молочно-товарної ферми № 2 свої клопоти. Коли ж то відремонтують двері, вікна, повставляють шибки? А як з достатком кормів буде? Що, отак цілу зиму й розноситимемо їх вручну?
— Мабуть, доведеться нам взимку і гноівку виносити з приміщення відрами, бо ж стоки розбиті, невідремонтовані, — говорить комсомолка Ганна Балева.

— Голова колгоспу казав, що на їх ремонт немає цегли, хоч цегельний завод під боком, — зауважує обліковець Люся Влодова.

Так, цегельний завод не тільки поруч, а й готовий відпустити колгоспові давньою вже виписаним ним 50 тисяч штук цегли. Подальші коментарі, як кажуть, зайві.

Але всі оті недоліки напевно повинна прокоментувати комсомольська організація артілі. Її комітету негайно слід відповісти, принаймні, на два запитання: що повинна зробити молодь, щоб допомогти колгоспові належно підготувати тваринницькі приміщення до зими? Чому на фермах не видно променів «Комсомольського прожектора»?

Г. ТОЛОК, наш позаштатний кореспондент. Вільшанський район.

НЕВИПРАВДАНЕ ДОВІР'Я

НАД ВИТЯЗІВКОЮ впа-ли сутінки, а незабаром і вогні електричні спалахнули. В цей час до Будинку культури колгоспу «Україна» групами й поодиноки сходились комсомольці.

О дев'ятій годині тут планували розпочати звітно-виборні комсомольські збори. Та у призначений час не було й половини комсомольців. Довелося обом секретарям Бобринецького райкому комсомолу в терміновому порядку забезпечувати явку комсомольців на збори. Та, однак, прибули не всі.

Нарешті секретар комітету Ігор Лобачов розпочав доповідь. Вірніше, це був скученний перелік декількох цифр, окремих фактів. Слухачі довідалися з цієї «доповіді», що за рік було проведено два засідання комітету, що зовсім не працювали бригадні секретарі Анатолій Мороз і Микола Рябичч, що погані справи з веденням навчання у полігуртках, сплатою членських внесків.

Неохоче виступали після

цього комсомольці. Але й небагатослівні їх виступи ще більш викрили хиби комсомольської роботи в організації. Виявилось, що ряд комсомольців допускали порушення трудової дисципліни і норм громадського порядку, що окремі, як от Віктор Люлька, Юрій Шило притягалися до відповідальності.

Комітет комсомолу абсолютного не зважав на те, як проходить дозволяючи молоді, зовсім не організовували соціального серед молодих трудівників. Як наслідок такої роботи — цілковита відсутність росту рядів ВЛКСМ.

Комсомольці більш не захотіли виявити довір'я такому бездіяльному комітету. Збори обрали новий склад його на чолі з комсомольцем-активістом Леонідом Ільченком. Від новообраного комітету молоді артилі чекає поліпшення роботи, сподівається, що на цей раз їх довір'я не буде обманути.

Л. ЛЕОНІДОВ.

Бобринецький район.

Чому нудьга вселилась в клуб?

КОЛИ зайдеш у це приміщення, відчуваєш приємне враження. Для глядачів — великий зал, балкони, а для артистів — професіоналів, і аматорів — простора сцена, кілька допоміжних кімнат. На стінах радують зір орнаменти. Не клуб, а справжній Палац культури.

Сюди з радістю приїжджають артисти обласного театру. І тоді сотнями помішок трудівників розквітає клуб. В інші дні його немов бере в обійми нудьга, яку лише трохи розвіє духовий оркестр, що грає для молоді.

— Раніше веселіше було: самодіяльність, концерти, — розповідають молоді трудівники.

Розмовляю з Іваном Ковбасенком, 19-річним завідувачем клубом. Він зразу переходить у наступ.

— Я завідуючим всього другого місяця. Що можна зробити? Молодь же сама не хоче брати участі в художній самодіяльності!

Чи так це насправді? Ні, і ще раз ні! Де це ви бачили, щоб молодь не хотіла культурно провести дозвілля? Це просто відмовки І. Ковбасенка, до того ж безпідставні. Адже, коли я попросив його назвати хоч одного з молодих колгоспників, хто відмовився брати участь в гуртках художньої самодіяльності, Іван не знайшов, що сказати і лише мовчки відвів погляд убік. Безпідставні і його посилення на недосвідченість в роботі. До того, як призначили Ковбасенка завідувачем, він працював у цьому ж клубі баяністом.

Знає й молодь, і її прагнення до веселого і дотепного слова. Одна тут біда — у

серці молодого завідувачого олімпійський спокій і нудьга. З організатора він перетворився на ключника.

Правда, Іван не лише відкриває і закриває двері. Він ще й плани роботи складає. Запише в товсту книгу «бесіда, виступ агіткульбригади на току» і таке інше, розставить напроти цих записів дати, потім переписує на чистий аркуш, відправляє до районного відділу культури. А що потім? Чекає зарплати.

Та й члени ради клубу — свинарка Надія Зінченко, Марія Колісник, капелмейстер клубу Леонід Шершень та тракторист Іван Скоренко теж нічого не роблять, щоб вигнати нудьгу з культосвітнього закладу.

Не дбає про дозвілля молоді і комсомольська організація артилі. Та хто цим і буде цікавитись? Адже Іван Скоренко, який був раніше завідувачем клубом і секретарем комсомольської організації, працює трактористом. Весь час хлопець у полі.

Працівники Кіровоградського райкому комсомолу рідкі гості в цій первинній організації. А треба неодмінно, щоб вони там побували, допомогли налагодити комсомольську роботу і вигнати нудьгу з клубу.

В. ЦВЯХ.

Колгосп імені Петровського Кіровоградського району.

Їх виховав комсомол

ДВЕРІ рвучко відчинилися. Розчервонілий, захеканий на порозі стояв Валентин.

— Ідемо, Лідко! Ідемо! Бризнули радістю сірі очі, засяяла білозуба посмішка. Підхопив оторопілу Лиду, закружляв по хаті.

— Куди ідемо? —

— В село, Лідочко, я ж ще раніше говорив.

Дружина тихо опустилась на стілець. Очі розгублено і трохи злякано дивились на Валентина, золоті кінчики вій безпорадно тремтіли.

— Як же це так одразу? Чуже село, люди чужі... —

— Наші люди, Лідко. Скрізь наші. Ось побачиш.

Він заспокоїливо гладив худенькі плечі, дивився в такі рідні очі і з радістю бачив, як у них зникає розгубленість.

1.

ВСЮ дорогу Валентин з ніжністю дивився на прищипку Лиду і все думав, думав...

Часто доводилось чути про труднощі на селі. Дивувался: як це так — не вистачає спеціалістів?

Куди ж вони поділися? Чим більше чув про це, тим частіше задумувався. От і вирішив побачити все своїми очима.

Вибравши вільний час, Валентин Кріпак поїхав у колгосп «Рассвет» Рівнянського району. І те, що побачив на місці, схвилювало його.

Скільки часу витрачається на ремонт машин, скільки коштів. Поки відправлять машину в майстерні відділення «Сільгосптехніки» — пропадає золотий час. А цього можна уникнути. Всі роботи по ремонту машин здійснювати на місці, в колгоспі, своїми силами. Збережений час принесе велику економію колгоспові. От би тільки спеціалістів...

Все частіше виникала думка: а чому б не поїхати самому? На заводі он скільки зварювальників. Тут його є ким замінити, а в колгоспі без зварювальника — ой, як важко! З кожною дрібничкою — в Рівне.

Поділився з своїми думками з друзями.

— Це ж ти здорово придумав, Валько. Тільки, брат, не підкачай.

Підтримка друзів розвіяла останні сумніви. Як від мух, відмахнувся від тих, хто хотів злякати: село, глушина, скука.

— А хліб, між іншим, росте в цій глушині, — хитрувато асміхався Валентин.

— Ти ж робітник, Валько, — говорили інші, — чого тобі в село?

— Та що це за робітник, який далі свого заводу і світу не бачить? — гарячкував він.

Проводи були людні, гамірні. Навколо — обличчя друзів і рідних.

Ось запалакані очі матері. Не сумуй, мамо, все буде добре. Тобі не доведеться червоніти за сина.

Міцний потиск батькової руки: ти виріс на заводі, але чесно хлібороба дорожи, як і робітничою.

— Добре, батьку, — відповідає погляд сина.

2.

СЕЛО зустріло незвичною тишею.

В порожній нетопленій хаті було непривітно, незатишно. Стомлені з дороги, Валентин і Ліда сідали мовчки.

В снігах почувалися кроки. Молодий чоловік і жінка зупинилися в дверях.

— Ми ваші сусіди, — привітно посміхнувся чоловік. — Завіздри Галина і Анатолій. А це наш Вока, — з гордістю представив він.

Червонощокій хлопчина з цікавістю лупав оченятами, розглядаючи незнайомих людей.

— Ви що ж так і будете сидіти в нетопленій хаті? — заметушилася Галина. — Отак і замерзнути можна.

На столі враз з'явився запашний домашній хліб, молоко. У хаті посвітлішало, повіяло теплом. Обличчя Лідки проясніло, на очах виступили вдячні сльози.

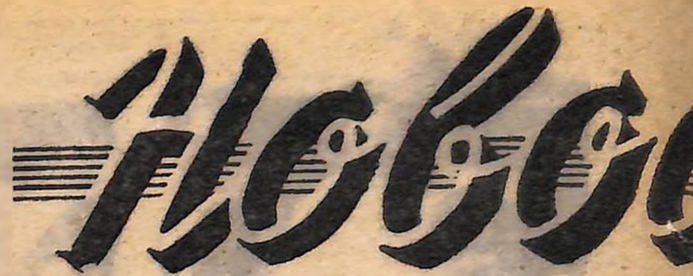
НА РОБОТУ в перший день Валентин вийшов раніше, ніж було потрібно. Хотів до початку все оглянути, підготувати. Ну, і ніде правди діти, таки хвилювався.

Першим пригнав на ремонт свою машину Волода Підвальний. Потрібно було приварити заклепки на гальмові башмаки. Не дуже впевнено Валентин підійшов до машини — на заводі йому не доводилось виконувати таку роботу.

— Давай, я буду тобі допомагати, — серйозно запропонував Волода. В очах — ні тіні насмішки.

Валентин полегшено зітхнув: з таким можна говорити про все відверто.

Так і ремонтували вдвох. Валентин зварював, Волода розбивав і складав деталі, дещо пояснював. Впоралися швидко. Були задоволені і роботою, і один одним. З того часу подружжись міцно, по-чоловічому.

Погім ремонтував задній міст трактора, потім причеп, знову машина, причеп, причеп... «Що таке? — нарешті, дивується Валентин. — Чому найбільше причепів?»

Спалахують сині вогники, бризкаючи яскравими іскрами. Пахне паленим залізом. «А що ж би причеп випускати на ресорах?», — думає Валентин.

Зразу викладає свою думку механізаторам. Навантаження на причепи велике, от вони й не витримують бездоріжжя. Як що ж їх зробити на ресорах та ще поставити міцніші кріплення швелерів, причепи не будуть так часто ламатися.

Хлопці слухають зосереджено, погоджуються.

— Завтра напишемо листа на завод, — домовляється Валентин з хлопцями. — Я ще ось що хотів сказати, — продовжує він далі. — Одного зварювальника в колгоспі замало. Так що мені доведеться кілька навчати. Може когось із вас?

Зразу ж знаходяться бажуючі.

— Знаєш, і на селі без знань не обійтись, — говорить він увечері Ліді. — Я сьогодні це дуже відчув на собі.

Незабаром в їх невеличкій домашній бібліотеці почали з'являтися нові томи: «Основи машинобудування», «Технологія електричної дугової зварки»...

3.

ЛІДА почала нудьгувати. Не могла сидіти без роботи. По декілька разів підмітала хату, витирала неспуячу пилочку, бралася вишивати... Але все це не те. Тягло до людей.

Працювати за спеціальністю не мала змоги — місяць медсестри в селі не було. Вагалася, роздумувала, — куди ж піти?

Валентин не підганяв. Хотів, щоб сама вибрала, що їй сподобається, що буде під силу. Знав, що у селі будуть стежити за її роботою.

Пробувала Ліда радитись з людьми. Та радив по-різному.

— А ти піди в дитясла, — казали жінки, — ти ж звикла до чистої роботи.

— Я до всякої роботи звикла, — заперечила Ліда. — Піду на ферму, а не в ясла.

— Дояркою? — недовіркою переглянулися жінки. — А чому б ні?

Сказала і сама злякалася: а що як не справлюсь? Це ж сорому — не обберешся.

Стривожена прибігла додому.

— Ой, Вальку, ти знаєш, вирішила я піти дояркою. Тільки боюсь трохи. Ти як думаєш, справлюсь?

— Та, звичайно, справившись, Лідко. Ти ж у мене герой. І я допоможу. Так, що не бійся, дояркочко.

Тепліше стало на душі. Справді, чого вона злякалась? Не сама ж буде працювати — з людьми.

... Ліда ніколи не забуде, як її зустріли на фермі Віра Підвальна і Стефа Шамшур. З кожним питанням зверталась до них. І доярки завжди радо допомагали.

Ввечері Ліда поверталася додому стомлена, з важкими руками. Впоравшись по дому, сідала до столу за «Довідник зоотехніка».

Разом із знаннями приходило уміння. Зник біль в руках, вони стали легкими і вправними.

А як раділи Ліда і Валентин, коли вона перейшла на доільний апарат.

Підвечір, десь о шостій годині на ферму завжди приходять Валентин.

— Лідко, твій іде! — побачивши його ще здалеку, гукають дівчата.

Валентин носить воду, роздає пійло, допомагає мити апарати.

Дівчата трохи заздять їй. Що ж, такому коханню не гріх позаздрити!

Після роботи, не поспішаючи, обоє йдуть додому. По дорозі розповідають одне одному про свій день.

— А я сьогодні вийшла на третє місце, — ділиться радістю Ліда.

— Тоді з перемогою тебе!

Валентин легко піднімає Лиду і цілує в сяючі сірі очі.

4.

14 ТРАВНЯ. Самий щасливий і радісний день у житті! Сьогодні Валентина прийматимуть кандидатом в члени КПРС. Чекав цього дня давно і з нетерпінням. Та прийшов він якось несподівано. Тому й хвилювався більше, ніж будь-коли.

Прокинувся о 5 годині і як не намагався — заснути більше не зміг. Лежав з відкритими очима. Наче на екрані, поставало перед ним все його життя.

...Ось він, трохи незграбний, чубатий хлопчисько, закінчив Кіровоградське ремісниче училище і тепер, замілілий від щастя, блукає по місту. Уже в котрий раз підходить до прохідної заводу «Червона зірка».

Як повідомив заступник голови виконкому Ульяновської райради депутатів трудящих т. Бажатарник, факти, наведені в статті «Ой, що ж то за шум...», вміщеній у «Молодом комунарі» від 12 серпня 1962 р., підтвердилися. Матеріал обговорювався на засіданні правління колгоспу. За розвал роботи на молочно-товарній фермі заступника голови колгоспу ім. Орджонікідзе т. Гліньського рішенням бюро Ульяновського РК КП України звільнено з роботи. Вжито заходів по поліпшенню роботи на тваринницькій фермі.

НАЙМОЛОДШИЙ студент в Радянському Союзі — 14-річний Женя Левич. Цікава історія його вступу у вуз. Щороку Московський інженерно-фізичний інститут влаштовує олімпіади для учнів, які цікавляться фізикою і математикою. Одним з переможців на олімпіаді в минулому році став Женя. Він тоді вчився в 7-му класі. За 12 місяців Женя склав екзамен за 8, 9 і 10 класів. Враховуючи виключні здібності, хлопчика прийняли на перший курс інституту.

На знімку: Женя ЛЕВИЧ і асистент кафедри загальної фізики І. М. ЧИХАЧОВА в лабораторії інституту.

Фото В. ЯГРАНЖА.

із заздрістю дивиться на перехожих робітників. А через кілька днів і сам пред'явив новеньку перепустку.

З того часу життя Валентина тісно пов'язане з життям заводу. Тут він знайшов своїх нових друзів, нову сім'ю. Не раз мати навіть ображалась, що він мало буває вдома. Але, де ж узяти час, коли його так мало, а зробити хочеться багато?

Після зміни, переодягнувшись, Валентин біг на заняття драмгуртка. Йому подобались веселі виїзди з концертами, численні репетиції. Потрібно було викрасти час і для учасників дитячої художньої самодіяльності при Палаці імені Жовтня. Діти з радістю зустрічали свого «дядю Валю».

А потім поступив заочно в Харківський машинобудівний технікум і часу стало ще менше. Та йому подобалося таке напружене, щерте заповнене життя.

... Нелегко було розлучатися з рідними і друзями, але Валентин не жалкував, що їде в село. Знав, що там його чекає багато нового, цікавого. І він не помилявся.

Ще ніколи не відчував себе таким корисним для людей. Особливо його радує вдячність механізаторів, які тепер майже не знають простоїв.

20 квітня молодь обрала Валентина Кріпака секретарем комсомольської організації.

Перші комсомольські збори... Були виступи, суперечки. Але Валентину не сподобалося, що виступають лише ті, кого зачепили, покритикували. Інші ж сиділи байдуки, терпляче чекаючи закінчення.

На наступних зборах комсомольців прийшло менше. З того часу не знав спокою: чому так трапилось? Де твоя помилка, Валентине?

Виявляється, що з людьми набагато важче працювати, ніж з машинами. Не так легко знайти шлях до кожного серця. Але він мусить його знайти.

Валентин встає, підходить до столу. Дістає якісь записи, блокноти. Гортає. Щось швидко записує. Густі брови зішлись на перенісі. Чоло перетягло ледь помітні зморшки. Згадав обличчя комсомольців, коли ті сиділи на зборах.

«З нудьгою треба покінчити, — вирішує Валентин, обдумуючи план комсомольської роботи, — треба частіше збиратися усім, більше бути разом. А тому слід організувати художню самодіяльність, пожавити роботу бібліотеки, клубу». З хлопцями говорив про

фотогурток. Радо погодились. Уже 13 чоловік записались. Придбано хімікати, апарати, збільшувач. Тільки приміщення треба добитися.

Валентин вперто хмурить брови — добує.

І драмгурток. Обов'язково треба організувати. Ліда теж ходитиме. А хіба це нормально, що сільська молодь спортом не займається? Для початку — закупити волейбольні м'ячі, сітки...

Валентин легенько б'є долонею по столу — роботу налагодимо. Інакше він ніколи не зможе глянути в очі заводським хлопцям. Це ж вони допомагали обладнати колгоспну майстерню. Він і тепер часто зустрічається з старими друзями! І спитати з нього вони мають повне право...

Валентин підвівся, глянув на годинник — час в райком. Відчув, як до серця підкочується хвилювання тривоги.

— Ти тільки не хвилюйся, Валіку, легенько гладить Ліда його руку, а в самої голос чомусь ледь-ледь тремтить.

... Повернувся додому щасливий і відразу — на ферму, до Ліди.

— Прийняли, Лідолі! — гукнув Валентин ще здалеку. Ліда радісно кинулась назустріч.

— Вітаю, Валіку! Сьогодні у нас дуже щасливий день: у тебе радість і у Павлука день народження. Ходімо додому!

Та хіба ж сьогодні можна всидіти в хаті? І він їде в контору колгоспу, щоб розділити свою радість з друзями. Секретар парторганізації І. З. Онуфрієв та голова правління І. А. Пархомчук широко вітають молодого комуніста.

Вдома Валентин підкидає до стелі дворічного сина: — Рости великий, Павлуку! Ми з тобою сьогодні обидва іменинники. Розумієш?

Хлопча серйозно надув губенята і ствердно кивнув головою.

5.

СТОІТЬ така тиша, яка буває лише в селі. Тільки краплини роси тихенько дзвенять, зриваючись з листя. Старі сніги верби сплять, стомлено опустивши віти. Молочний туман піниться, клубочиться над долиною, сповиває дерева. Завішаний легенькими прозорими хмаринками місяць сіє на землю м'яке матове світло. І від нього зарослі дерева, трава, дахи будинків і залита туманом долина відсвічують сріблом. Заворожені красою ночі, Ліда і Валентин стоять, прикриті мережаючою тіною акації.

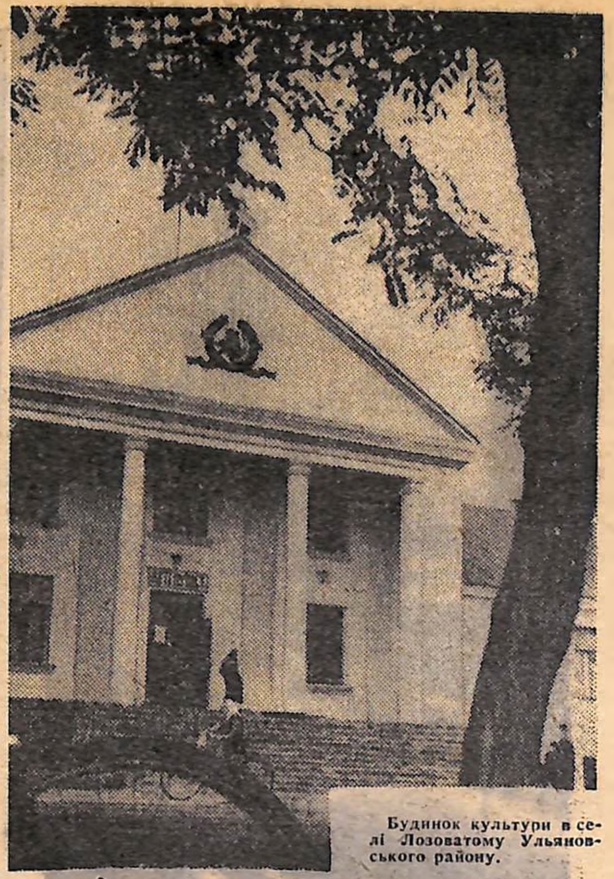
— Яка краса, Лідок. В місті такого не побачиш — боячись сполохати тишу, шепоче Валентин.

Ліда ніжно дивиться на нього. Два маленьких місяці купаються в темних озерах її очей, на кінчиках вії спалахують іскорки.

— Яке ж воно гарне, наше село.

Н. БЕРЕЗОВСЬКА,

Колгосп «Рассвет» Рівнянського району.

Будинок культури в селі Лозоватому Ульяновського району.

ВІТАЮТЬ ЛЕМЕШЕВ, МАКСАКОВА...

ЩЕ СТАЛОСЯ несподівано. Кілька днів тому Стела Альперіна одержала посылку. Що в ній? Звідки? Пробігла очима зворотню адресу: «Москва, Всесоюзне радіо. Редакція музичних передач».

«Товариш Альперіна! — писалося в листі з Москви. — Ви зайняли третє місце у конкурсі знавців оперної музики, який проводило Всесоюзне радіо у передачах «Музична година для молоді».

...Комсомолка Стела Альперіна працює продавцем кіровоградського магазину «Військова книга». Цікавиться літературою про життя відомих артистів, музикантів, композиторів. Любить музику. Добре розуміє її. Жюрі конкурсу нагородило Стелу бібліотекою музичної літератури і дипломом.

В. ЧАБАНЕНКО,

зав. позаштатним відділом культури газети «Молодий комунар».

НЕВИТЕРТІ СЛЪОЗИ МАТЕРІ

МАЛЕНЬКА сухорлява жінка нерухомо сидить біля репродуктора. Помережене глибокими зморшками обличчя, тужно ступений рот і зажура в очах. А з динаміка лине сильний, сповнений теплоти і ніжності баритон:

«Рідна мати моя, ти ночей не доспала...»

Слова пісні крають серце Ліди Кузьмівни, наповнюють очі гіркими, гарячими слізьми. Мати плаче!

Ой, як багато доводиться плакати за свій вік нашим дорогим немцям! Мати плаче, коли в родових муках дає нам життя. Мати плаче від радості, коли ми йдемо в перший клас. Ненька плаче під час нашої хвороби і хустинкою витирає непрошену росю краплину, коли ми приводимо в хату любиму дівчину і, трюхи ніяковіючи, мовимо: «Поздоров нас, мамо. Це моя дружина»...

Задушевно звучить голос співач. Напружено слухає пісню Ліда Кузьмівна. А слъози вже давно вибраліся з куточків очей, заливаючи обличчя. І не в силах витерти їх мати. Кілька років паралізовані у неї руки.

Осінні сутінки впали на землю. Голосно розмовляючи, пройшли з поля люди. Але стара нічого не помічає. Тяжко, сумовито зітхає, мовчки вдвляється в пустоту. Давня найболіочіша душевна рана ятрить серце. Знову, вже в котрий раз, запитує себе: «Чому, чому я стала непотрібною для рідних дітей?» І не може відповісти...

ТРОЄ їх у матері. Двоє синів і дочка. На початку Вітчизняної війни були зовсім маленькими. Найстаршому — Владиславу минуло десять років, Володимирі — 4, а найменша Надя тільки-но народилася. Пішов на фронт чоловік. Залишилася з малолітніми. Від власного рота відірвала шматочок зачерствілого хліба, віддавала дітям: «Ужте, маленькі». Сама на роботу ходила в драгих калюхах, щоботи по черзі носили Владислав і Володимир. Та хіба словами передає все те, що вивнесла на своїх слабких плечах? Однак дочекалася кінця війни, дждадалась повернення чоловіка.

Та лише тимчасово оселилась радість у сім'ї. Горьке, наче чорний крук, увірвалось в хату. Невдовзі помер чоловік. І знову вона залишилась єдиною годувальницею. Працювала з останніх сил, аби діти мали що поїсти, були одягнені та могли вчитися.

— Мамо, тобі одній важко нас про годувати, — не раз говорив старший. — Пиду і я в колгосп. Допомога буде.

— Ні, Владіку. Твоя робота — шко-

ла. Досить того, що я неписьменна.

В 1955 році Ліда Кузьмівна застудилась на полі, захворіла. Жінки з ланки наполягали:

— Негайно їдь до лікарні!

— Не можу. У мене діти дрібні. Хто їм на хліб заробить.

Хвороба виявилась жорстокою: Ліду Кузьмівну паралізувало. Велике це горе — в 53 роки відчувти себе інвалідом, нездатним, бодай, кухля води набрати.

— Не хвилюйся, Кузьмівно, — заспокоювали друзі. — Аджє у тебе дорослі діти. Потурбуються.

Владислав і Володимир вже працювали кормовозами, непогано заробляли. Надя після закінчення середньої школи навчалась в Дніпропетровському медичному училищі. Але сталося те, що ніяк не приймає свідомість, чому не хочеться вірити. Діти, яких мати випестила, виростила, дала освіту, відмовилися від неї. Тяжко хвора, паралізована жінка залишилась зовсім одна, без даху над головою, без шматка хліба.

УЖЕ три роки Лідія Кузьмівна по суті безпритульна. Цілими днями, ледве пересуваючи ногами, вона без мети і напрямку блукає селом. Люди дають їй поїсти. Одного разу впала серед вулиці. Самотужки піднятися не змогла. Довго голосила, аж поки не почули односельчани.

— Куди ви йдете? — запитали.

— І сама не знаю, — прошепотіла сердешна. — Коли б хоч трішечки могла поворухнути руками, давно смерть собі заподіяла б.

Де ж ваша совість, Владиславе, Володимире, Надіє! Як могли ви так швидко, так легко забути свою неньку, кинути напризволяще в найскрутнішу годину її життя? Звідки взялась у вас, зовсім молодих, отака люта безсердечність? Ні, мабуть, даремно звертатися до совісті тих, у кого її немає! Холодні, жорстокі людці — хіба можете ви зрозуміти невтішне материнське горе!

БОЛИ я говорив з тобою, Володимире, біля нас весь час крутився білявий Миколка — твій дворічний син. Нарешті йому надокучила наша розмова, і він владно зажадав:

— Тату, дай хліба з маслом.

Ти ніжно поцілував хлопчика і в ту ж мить задволювив його проханання. — Мабуть, так само догоджала тобі у дитинстві мати. І ти, певно, ніжно обіймав, цілував її, як це робить твій син. А зараз? З самої весни не бачив неньку і уникаєш цієї зустрічі, хоч живеш неда-

леко від неї. І подумав я: хто знає, що пригадає тобі Миколка через багато, багато років. Чи не опинишся ти на старості літ в становищі твоєї матері...

Десь у березні Ліда Кузьмівна впала і виламала руку.

— Володю, мати в лікарні, — сповістив тобі Владислав.

— Хай лежить!

Дружина Володимира, Галина, в усюму звинувачує... свекруху.

— Навіщо вона подала на своїх дітей у товариський суд?

Ні, Галино, заяву в суд віднесли односельчани, які не могли більше спокійно дивитися на горе Ліди Кузьмівни.

— Ославил на весь колгосп, — скаржиться невістка, — а сама на суді і слова проти нас не сказала.

Що ж, мати є мати. Навіть на суді не хотіла висловити всю свою образу.

Ніяково стало Владиславу дивитися товаришам у вічі. Забрав на-зиму матір до себе. Але не солодко жилося Ліді Кузьмівні на утриманні сина. Майже щодня чула від невістки Раї, санітарки з дільничної лікарні.

— Нам вже набридло доглядати вас. Ідіть до Володимира.

Нічого не відповідала мати. Низько схилила посивілу голову, благала:

— Куди ж я серед зими? Мені і одягтися нема в що. Хай хоч до літа тут поживу...

В травні Владислав силоміць уклав хвору жінку на підводу і, як непотрібну річ, відвіз до молодшого брата.

— Навіщо? — зустрів його Володимир. — Мені вона не потрібна.

— Мені не більше вашого треба.

Кілька годин просиділа Ліда Кузьмівна на підвір'ї. Ні син, ні невістка не підійшли до неї, не запросили до хати. Надвечір сама зайшла.

— Принесло вас! — кинула Галина.

— Куди ж мені подітися? — заклиночнись від сліз, вимовила Ліда Кузьмівна, — і там зайва, і тут зайва...

Через день біля будинку Владислава зупинилася підвода.

— Забирай матір! — гукнув Володимир до Раї.

— Ми її без неї обійдемося.

— Я тим більше.

ЯКЕ жорстоке серце, яку нелюдську черствість треба мати, щоб дійти до такого морального падіння!

А що ж Надія? Дочка? Вона закінчила медичне училище, працює в Дніпропетровській області. Нещодавно вийшла заміж. Кілька разів «любячі» сини писали їй, намагались «сплавити» (так ви-

словився Владислав) матір. Відповідала: «У мене своя сім'я. Не хочу! Коли подасть до суду, буду платити».

Тільки суду боїться ця черства, егоїстична молодиця. Людський осуд її не лякає, про обов'язок дочки давно забула. Як же може вона чуйно ставитися до відвідувачів, якщо рідну матір не жалкує. За давніх часів існував хороший закон: у лікарів, що негуманно ставилися до хворих, відбирали диплом. Надія Дерев'янка цього заслуговує.

Голова Марківської сільської Ради Г. Чабаненко давно пропонує влаштувати Ліду Кузьмівну в будинок престарілих. (Але за це потрібно платити. Та... Зараз вона на «кур'ячих» правах живе у Владислава).

— Хай платить Володимир, — лементує Раїса.

— Хай платить Владислав, — не погоджується Володимир.

Глухо, отруйно звучать холодні, мов вода крижана, слова. А в моєму серці закипає жагуча ненависть проти Владислава, Володимира, Наді — людей, у яких нема і крихітки людяності, чуйності, честі.

МАТИ! Найсвятіше слово! Вона завжди з нами: і в хвилини радості, і в хвилини горя. Заболить у дитини пучка, а в неньки серце. Про матір написано сотні пісень, тисячі пристражних віршів, оповідань і легенд. Всі ці твори славлять ніжність матері, її безмірну любов.

Так, любов матері безмежна. Хто ж тоді Владислав, Володимир, Надія, які методично гублять свою неньку? Я не обмовився — саме гублять. Мені довелося розмовляти з багатьма колгоспниками Маркового. І всі вони — Ольга Петрівна Хмара, Ольга Евдокіміана Харківська, голова артілі Я. Н. Бобер та інші — просили:

— Зробіть що-небудь.

Ми віримо, артіль, в якій багато років працювала Ліда Кузьмівна, подбає про забезпечення її спокійної старості. Але гнівне слово на адресу дітей Дерев'янка повинні сказати і колгоспники Владислава, Володимира, Надію треба затаврувати людською ганьбою, людською зневагою. Хай кожна слъоза матері буде їй суддею, а горе неньки — їх прокурором!

с. Марково, Добровеличківський район.

М. БАРСЬКИЙ.

Перші дні в інституті

ЛІТНІ калікули. Робота. Відпочинок. І знову веселі, загорілі студенти в рідному інституті.

В коридорі веселощі, жарти. Студентка ІІІ курсу російського відділу Галина Сатула ділиться враженнями про свою роботу в піонерському таборі. Федір Бабінок, Зоя Цимбал — теж задоволені своєю роботою з піонерами. Дівчата — дружокурсниці українського відділу зібралися в аудиторії. Дружні потиски рук, теплі обійми, навіть поцілунки. Коли трохи вгамувалися, згадали про Галину Борсу. Вийшла заміж. Поздоровили тепло, побажали щастя, здоров'я.

Та найбільше радості, мабуть, у першокурсників. Перші дні студентського життя, перші лекції і перше хвилювання, з яким вивчаються слова «аудиторія», «деканат» і, особливо, «студент». Іх у цьому році 360 чоловік. З них 297 — вчорашні учні та демобілізовані воїни. Серед зарахованих — 26 членів і кандида-

тів партії, 314 членів ВЛКСМ. 72 студенти прийшли до інституту по путівках комсомолу, 12 — члени бригад і ударники комуністичної праці.

В. Горбенко — контролер Кіровоградського агрегатного заводу і Л. Яровенко з Кіровоградської панчішної фабрики навчаються на фізико-математичному факультеті. Мині п'ять років, і дипломи філологів одержать В. Лободаєва — ударниця комуністичної праці Кіровоградської кондитерської фабрики, В. Поляруш — причіплювач тракторної бригади колгоспу імені Леніна Хмельницького району, Л. Запорожень — ударниця комуністичної праці, учасниця народної капели Палацу культури імені Жовтня — майбутній викладач англійської мови.

Попереду багато труднощів, безсонних ночей. Та нове поповнення тягнеться до знань. Вчорашні воїни і робітники твердо вирішили, обравши професію вчителя, виховувати будівників, справжніх громадян комуністичного суспільства.

Л. ЛИПА, завідувач позаштатним відділом студентської молоді.

м. Кіровоград.

ДОЛІНЦІ — НАСИЛЬШІ

НІЛЬКА місяців тривав розграти першості обласної ради добровільного спортивного товариства «Колгоспник» з футболу. За право називатися найсильнішим колективом з двох підгруп боролися 21 команда. Шість країн — по три з кожної зони — стали фіналістами. Без поразок провели всі ігри долінецьких футболістів. У заключній зустрічі вони з рахунком 8:2 заклали поразки команді Устинівського району і стали чемпіонами товариства 1962 року.

Долінецький «Колгоспник» захищатиме футбольну честь сільської молоді області на республіканських змаганнях.

У ДРУГОМУ ЕШЕЛОНІ

ЧЕРГОВУ стикову гру чемпіонату республіки серед команд класу «Б» кіровоградці провели у Північнодонецьку, де виступили проти місцевого «Хіміка».

Матч закінчився нічиєю — 0:0.

Олександрійська команда «Шахтар» виграла у Кривий Ріг. Місцеві команди «Гірник» перемогла з рахунком 2:1. Сьогодні кіровоградські динамісти приймають територіальний Харкова, а олександрійці — сумських авангардівців.

Благородний вчинок

ДО працівника міськвідділу міліції капітана Богдана підійшов невисокий на зріст хлопчина і, протлеуючи бумажник, трохи роззублено сказав: — Візьміть... Це я знайшов на центральній вулиці.

Капітан розгорнув бумажник. Там виявився жіночий годинник, розмінна монета, паспорт власника та інші документи.

Валерій Почапський розповів, що вранці повертався додому з музичної школи. Раптом помітив, як громадянин, сідаючи в машину, забув пакунок.

Того ж дня ми подзвонили в школу № 14, де навчається Валерій у 4 «б» класі.

— Вчинок нашого піонера стане здобутком всієї школи. Дякуємо за добру звістку, — сказала нам вчителька Т. Гінзбург.

Та найбільш був схвильований вчинок Валерія Почапського потерпілий — інвалід Вітчизняної війни К. Л. Литвиненко.

Від щирого серця дякував він незнайомому піонеру за його чесність.

м. Кіровоград.

Я верю, друзья...

Слова В. Войновича.

Музыка О. Фельцмана.

1. Заправлені в планшети Космічеські карти, І штурман уточняє В останній раз маршрут,

Давайте-ка, ребята, Закурим перед стартом, У нас еше в запасе Четырнацать минут.

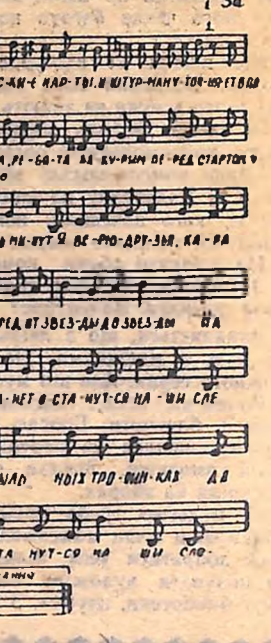
ПРИПЕВ:

Я верю, друзья, караваны ракет Помчат нас вперед от звезд до звезд, На пыльных тропинках далеких планет Останутся наши следы.

2. Когда-нибудь с годами Припомним мы с друзьями,

Как по дорогам звездным Вели мы первый путь. Как первыми сумели Достичь заветной цели

Не спеша

И на родную землю Со стороны взглянуть. ПРИПЕВ. 3. Давно нас ожидают Далекие планеты, Холодные планеты, Безмолвные поля, Но ни одна планета Не ждет нас так, как эта, планета дорогая По имени Земля.

ПРИПЕВ: Я верю, друзья, караваны ракет Помчат нас вперед от звезд до звезд. На пыльных тропинках далеких планет Останутся наши следы.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КИНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр «Мир». «АТЕСТАТ ЗРІЛОСТІ». Початок о 10 год. ранку, 12 та 2 год. дня. «ПРОФЕСОР МАМЛОК». Початок, о 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечера. Перед останнім сеансом додаткові фільми: «НА МІЖНАРОДНІЙ ВИСТАВІ В ЗАГРЕБІ», «ПОДОРОЖ У СВІТІ КНИГ».

Кінотеатр імені Держинського. «МАРТИН В ХМАРАХ». Початок (для дітей) о 9 год. 30 хв. ранку та 11 год. 30 хв., 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв. дня, 5 год. 30 хв., 7 год. 30 хв. та о 9 год. 30 хв. вечера. На літньому майданчику «ДОВГА НІЧ 1943 РОКУ». Початок о 8 год. вечера. Перед початком сеансу додаткові фільми «МАРАТ КАЗЕЙ», «ПРОЗРІННЯ».

Кінотеатр «Сивашець». Для дітей. «НАХАБЕНЯ». Початок о 12 та 2 год. дня. «ОВОД». Початок о 10 год. ранку, 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечера.

Кінотеатр «Хроніка». Збірник хронікально-документальних фільмів: «ПОЕТИЧНИЙ ОБРАЗ ПРИРОДИ», «РАДЯНСЬКІЙ СПОРТ», «НОВИНИ ДНЯ», «ІНОЗЕМНА КІНОХРОНІКА». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечера без перерви. Художній фільм «ХЛОПЧУК МІЯ». Початок о 9 год. 30 хв. вечера.

Виставки, бесіди про Бородинську битву

РАДЯНСЬКИЙ народ широко відзначає 150-річчя Вітчизняної війни 1812 року та Бородинської битви. До цієї знаменної дати обласна бібліотека імені Н. К. Крупської організувала книжково-ілюстраційну виставку. Вона має такі розділи: «Назважди виключити можливість нової війни», «Уроки історії», «Вітчизняна війна 1812 року в художній літературі».

Всі матеріали виставки — документи, науково-популярна та художня література, картини російських художників А. Кішенка, В. Верещагіна та інших, — розповідають про події Вітчизняної війни 1812 року.

Кожної середи та неділі бібліограф т. Халецька робить огляд книг на тему: «Недаром помнит вся Россия про день Бородинна». В читальному залі була проведена бесіда про байки І. А. Крилова, де відображені події 1812 року.

Бібліотечна рада спільно з читальним активом готує конференцію на тему: «Вітчизняна війна 1812 року — народна війна». Вона має відбутися найближчими днями.

Е. РИМАР, завідувач читальним залом обласної бібліотеки імені Крупської.

Для вас, допитливі

Вікторина «1812 рік»

ВІКТОРИНА присвячена подіям Вітчизняної війни 1812 року. Обласною бібліотекою імені Крупської встановлено п'ять премій. Іх одержать ті, хто надішле до редакції правильні відповіді на всі питання вікторини до 23 вересня 1962 року. Отже, дорогі друзі, подумайте над такими питаннями:

1. В якій праці В. І. Ленін писав: «Вся історія визвольних воєн показує нам, що коли ці війни охоплювали широкі маси, то визволення наставало швидко?»

2. Хто автор історичної хроніки «Денис Давидов»?

3. Назвіть байки І. А. Крилова, в яких оцінюються події Вітчизняної війни 1812 року, відображається патріотизм російського народу, значення для Росії геніальної стратегії М. І. Кутузова.

4. Кому належить цей вислів: «Бородино — лучшая слава русского войска?»

5. Хто автор цих рядків: «Изведаль враг в тот день немало, Что значит русский бой удалый, Наш рукопашный бой!»?

6. Назвіть прізвище художника, який написав картину «Бородинський бій».

7. Як називаються картини В. Верещагіна, присвячені подіям 1812 року?

8. Хто автор картини «Военный совет в Филях»?

9. Як прізвище композитора, що використав слова пісні Є. Городецького «Слався, слався ты, Русь моя!» у широко відомій опері?

ХОДОМ ШАХОВОГО КОНЯ

Знайдіть початкову букву і прочитайте відоме висловлювання про книгу. Пригадайте, кому з письменників воно належить.

По стежках туристських

У місті Славськ (Львівської області) закінчилися республіканські змагання ДСТ «Динамо» з туризму. За першість боролися й наші спортсмени. Вони провели чотиринденний перехід, змагалися в подоланні перешкод і ходили по заданому азимуту. Вся команда виконала норматив третього спортивного розряду. А Ольга Четвертак нагороджена похвальною грамотою української ради «Динамо». Загальнокомандне місце кіровоградців — п'яте.

В. ЗВЕРЖХОВСЬКИЙ.

Пишіть!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00314.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечера. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.